

ÕPILASED MATEMAATIKAST

Matemaatikas õpetatakse palju niisugust, mida meil tulevases elus üldse vaja ei lähe. Näen juba uneski ruutjuurt!

Matemaatika — see on ime-
lihtne.
Matemaatika on tüütu aine.

Matemaatikatunnis tekib vahel selline tunne, et õpetaja on klassis ainult tugevamate tarvis.

Kõik need, kes koolis ei osanud matemaatikat, hakkavad hiljem praaki tegema. Matemaatika vajab tõsist tööd, aga kes on laisk koolis, see ei viitsi ka hiljem.

Tahan õppida matemaatikat sellepärast, et nüüd on koolis uhked arvutid ja minagi kipun nende juurde. Ei taha seal rumalam välja paista.

Mäletan, kunagi meeldis mulle matemaatika, sest siis sain ma kõigest aru, aga nüüd ei mõista. Mis huvi mul siis olla saab?

Matemaatika paneb pea mõtlema.

Kahjuks pole matemaatika kõikide inimeste jaoks.

Päris põnev tund. 40 minutit närviködi.

Matemaatikale tuleks tugev alus panna juba algklassides.

Ma arvan, et matemaatikat läheb meil tulevikus kindlasti vaja. Kas tõesti nii palju, nagu meile õpetatakse? Arvan, et seda on liiga palju. Oma elu ma matemaatikaga siduda ei tahaks.

Kodused tööd on nii pikad, et õues olemiseks aega ei jäägi. Tunnis võiks ülesanded ära teha.

Kooliprogrammides võiks olla rohkem peastarvutamist, sest seda läheb elus tihti vaja.

Matemaatika peaks olema karm, aga humoorikam.

ÕPILASED ÕPETAJATEST

Minu meelest on matemaatika siis huvitav, kui on tore õpetaja, sest kõik tunnid olenevad ju temast.

Õpetaja on meil minu arvates tore. Ta viskab tunnis nalja. On olnud ka tunde, kus me ainult räägime. Õpetaja ütleb: „Elust rääkimine on sama vajalik kui matemaatika, seepärast pole mul kahju vahel ühte tundi selle peale kulutada.“

Õpetaja õpetab meid mõtlema, ta ei kirjuta ette, kuidas ülesannet lahendada.

Õiged õpetajad peaksid olema sellised, kes on targad oma erialal, aga nad võiksid olla humoorikamad.

Mulle meeldivad väga need õpetajad, kes räägivad õpilastega nagu omasugustega. Meie matemaatikaõpetajatega pole seda vist küll kunagi juhtunud.

Matemaatikaõpetajad on tavaliselt mehed. Nad on rahulikud, sest teevad suitsu.

Matemaatik peab olema ka natuke poeet, et luua uusi ja huvitavaid lahendusi.

Meie õpetaja seletab nii hästi, et kõik on arusaadav. Sama klass: Ma ei saa midagi aru.

Õpetaja peaks mõistma, et see, mis tema jaoks on täiesti loomulik, ja iseendast mõistetak, võib õpilase jaoks näida ületamatu raskusena.

Matemaatikaõpetaja peaks olema huumorimeelega mees. Mulle ei meeldi, kui seda ainet õpetab naine.

Õpetajal peab olema väga palju kannatust ja tarkust, et meiega tegeleda.

Meie õpetaja on tunnis rahulik, ei närvitse, ei karju.

Matemaatika on ajuvaba, seda õppida ei taha. Mulle annab tunde Olev, rasket selles miskit pole. Õpime kõik hoolega, kahed ikka kukuvad. Mata tuleks maha kanda, prügikasti peitu panna.

Ta räägib võrrandist ja muust, juft otsata tal tuleb suust, kuid lõpuks päästab meid sest kell, nii armas, hea ja väga hell.

ÕPILASED ÕPIKUST

Õpikus võiks rohkem olla nututamisesülesandeid, ning elulisi, loogilist mõtlemist arendavaid ülesandeid.

Matemaatikaraamatu maht võiks olla vähemalt veerandi võrra väiksem: mis mõtet on uusi osasid läbi vuristada!

Ilma õpetaja seletamiseta ei saa raamatu tekstist aru.

Kui õpikus oleks lihtsamini seletatud, oleks matemaatika mulle isegi huvitav.

SUHTUMINE AINESSE

Inimesed on muutunud lihtsalt laisaks ja mugavaks, sest ka kõige lihtsama arvutuse võib nüüdisajal teha arvutil.

Teoreemide tõestusi ja valemeid peaksid õppima need, kes tahavad astuda kõrgkooli, aga meil, kellel pole kavatsust kõrgkooli astuda, on mõttetu igasugust „jama“ pähe ajada.

Pean õpilase juures matemaatika õppimisel oluliseks seda, et ta tunnistaks selle aine nii omaks nagu $1+1=2$!

Töid teeb õpetaja küllaltki tihti, ilma ette teatamata. Eriti nõmedaks pean üksikute õpilaste pinnimist ja mõnitamist.

Arvan, et matemaatikaõpik võiks olla kirjutatud nii, et me sealt ka ise midagi aru saaksime.

Matemaatikaõpikus on palju niisugust, mida tegelikult elus üldse vaja ei lähe.

Raamatust ei saa midagi aru, seal on väga raskepärast kirjutatud.

Matemaatika õpikud on halvad, kuna ülesanded on rasked ja kunagi pole näidist ees.

Kodus ma matemaatikaülesandeid ei tee, ainult vahel. Tavaliselt teen enne tundi.

Kesk-koolis võiks olla mitu programmi. Kes valib sellise elukutse, kus ei tule toime reaalarvude hea tundmiseta, õppigu rohkem. Miks peaks aga sama tempoga, sama „piitsaga“ saama matemaatikat see, kes seda ei mõista, kellel see lihtsalt üle mõistuse käib.

Tuubitakse sulle igasuguseid valemeid pähe ainult selleks, et saaks päevikusse hinde kirja.

Mulle meeldiks informaatika, aga sinna kahjuks ei saa, sest võeti ainult viielised õpilased.

Mulle ei meeldi korrutada ja jagada, sest korrutustabel pole peas.

Ideaalkoolis peaksid kõik ained 10.—12. klassini olema valitavad.

Arvan, et inimene, kellel matemaatika ei valmista raskusi, on õnnega koos.

Vahel on lõõgastuseks hea paar ülesannet ära lahendada.

HUUMORIT

Õpetaja: „Millal on kaks muutujat võrdelised?“
Õpilane: „Teisipäeval“

Õpetaja: „Kuidas märgitakse vektori a vastandvektori?“
Õpilane: „a“

8. kl. matemaatika eksamil:
Õpilane pidi mudeli järgi arvutama korrapärase nelinurkse püramiidi ruumala. Õpetaja palub näidata, kuidas on mõõdetud püramiidi kõrgus. Õpilane saab esialgselt erineva tulemuse. Õpetaja küsimusele „Miks sa nüüd teistsuguse tulemuse said?“, vastab õpilane: „Aga enne ma mõõtsin lühema joonlauaga!“